

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 361/25
16.4.2025.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судије Ане Поповић, председника већа, Милице Стојковић и Александра Ивановића, чланова већа, у парници из радног односа **тужиоца АА** из ..., чији је пуномоћник Драган Благојевић, адвокат из Београда, ул. Краљевића Марка бр.9, против **туженог „ЈАТ Техника“ д.о.о.**, Сурчин, 1180 Београд 59, чији је пуномоћник Владимир Ненезић, адвокат из Београда, Булевар Милутина Миланковића бр.120Е, ради поништаја решења, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Трећег основног суда у Београду П1 1089/21 од 4.10.2024. године, у седници већа одржаној дана 16.4.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Трећег основног суда у Београду П1 1089/21 од 4.10.2024. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П1 1089/21 од 4.10.2024. године ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и поништено је решење туженог број 02-1/143-1 од 1.7.2021. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду, као незаконито. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоца врати на рад у року од 8 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом извршења. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 208.125,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до коначне исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова поступка у укупном износу од 58.500,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до коначне исплате.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио тужени, побијајући је у целисти из свих законских разлога.

Испитујући правилност и законитост првостепене пресуде, у границама овлашћења прописаних одредбом члана 386 Закона о парничном поступку (“Службени

гласник РС”, бр. 72/11...18/20), Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба туженог неоснована.

У поступку доношења првостепене пресуде нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које Апелациони суд у Београду пази по службеној дужности, због којих би побијана одлука морала бити укинута, као ни друге битне повреде одредаба парничног поступка, које би биле од утицаја на њену законитост и правилност.

Према утврђеном чињеничном стању, међу странкама је неспорно да је тужилац са туженим засновао радни однос на основу уговора о раду бр.9809/16724 од 23.8.2004. године, да је тужилац у складу са анексом уговора о раду, заведеним под бр.01-411/16724 дана 4.12.2013. године распоређен на радно место авиомеханичара AMS/IRE ниво III, Сектор базног одржавања авиона, Одељење ревизије авиона, да је анексом бр.14 уговора о раду, заведеним под бр.021/85 дана 21.5.2020. године, распоређен на радно место "помоћник шефа одељења ревизије авиона", Сектор базног одржавања авиона, Одељење ревизије авиона, да је тужилац привремено удаљен са рада решењем туженог од 16.6.2021. године, истог дана када му је издато и упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду. Оспорено решење број 02-1/143-1 од 1.7.2021. године донето је позивом на члан 179 став 2 тачка 5 Закона о раду којим је тужиоцу на радном месту "помоћник шефа одељења ревизије авиона", Сектор базног одржавања авиона, Одељење ревизије авиона, отказан уговор о раду због учињене повреде радне обавезе предвиђене чланом 23 став 1 тачка 3 анекса уговора о раду бр. 01- 411/16724 од 4.12.2013. године, а у вези са чланом 43 став 1 тачка 22 Колективног уговора туженог од 22.12.2020. године и то "обављање приватног посла током рада". Даље је иаведено да је тужилац повреду учинио тако што је дана 15.6.2021. године око 15.15 часова, током обиласка хангара од стране ББ, ВВ, ИГГ, ДД, ЋЋ и ЕЕ, у канцеларији која се користи за организацију прегледа и контролу документације (Хангар II) затечен како на приватном рачунару прати авионски курс on-line, да наведени курс није у организацији Јат Технике и да је у питању је вишедневна целодневна приватна активност у радно време. Одређено је да тужиоцу радни однос престаје даном достваљања овог решења. У образложењу решења стоји да је директор туженог, у складу са чланом 180 Закона о раду, издао Упозорење број 02-1/143 од 16.6.2021. године којим је тужилац упозорен на постојање разлога за отказ и остављен му је рок од 8 дана за изјашњење на наводе из упозорења, да му је упозорење достављено дана 16.6.2021. године, што је потврдио својим потписом, да се на упозорење изјаснио дописом број 02-1 746/1 од 18.6.2021. године у коме потврђује да је учинио повреду радне обавезе и да је користио приватни компјутер у радно време за слушање on-line наставе - усавршавање на авиону B737-MAX, да сматра да је наведена настава позитивна ствар и за Јат Технику и за њега сматрајући да би након уписа у националну и EASA дозволу овлашћење за овај тип авиона, без икакве новчане накнаде »дао« фирми, као што је раније учинио за Boeing CL i NG, да сматра грешком што се у вези са школовањем није консултовао са послодавцем, али да тог дана нису трпеле његове обавезе због слушања наставе, да се извињава због грешке и да жели да настави да ради у Јат Техници. На крају образложења тужени је, разматрајући све наводе из изјашњења, као и природу повреде радне обавезе, закључио да се ради о понашању које је директно супротно обавезујућим корпоративним правилима прописаним актима послодавца, због чега је

тужиоцу и отказао уговор о раду. Првостепени суд је утврдио да је редовно радно време код туженог у Сектору базног одржавања авиона у предметном периоду трајало 8 часова, од 07:30 до 15:30 часова, да су радници долазили на посао у 07:30, с тим што су 15-ак минута по почетку радног времена и 15-ак минута пре завршетка радног времена радници користили за пресвлачење у радне комбинеzone, односно у цивилну одећу, прање руку и одржавање личне хигијене пре напуштања радног места. Да је за дан 15.6.2021. године најављена контрола Хангара II од стране делегације директора (власника) и осталог руководећег кадра туженог, да су у 15.15 часова сви запослени радници који су радили у Хангару II у Сектору базног одржавања авиона напустили наведени хангар и отишли у просторију за пресвлачење, што је иначе била свакодневна пракса, тако да је тужилац остао сам у својој канцеларији да дочека најављену контролу. Тужилац је знао и био је обавештен да ће тог дана директор са својим сарадницима обићи хангар и извршити технички преглед радног простора са комисијом. Док је чекао најављену комисију- контролу директора и руководећег кадра тужилац је укључио свој приватни рачунар, ради праћења наставе која се односила на нови тип авиона 737 Boeing-Max, сматрајући да може укључити свој приватни рачунар, с обзиром да је фактички радно време завршено, те да ће његова едукација користити туженом, што је све потврдио и сведок сведок ЖЖ у свом исказу, који није ни очекивао да ту затекне тужиоца јер је рад окончан. Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је применом члана 179, 180 и 191 Закона о раду и члана 43 став 1 тачка 22 Колективног уговора туженог од 22.12.2020. године нашао да у конкретном случају нема законом предвиђених обавезних елемената одговорности тужиоца за повреду радне обавезе, јер нема свести тужиоца о противправности његових радњи, нема доказа да је у питању вишедневна целодневна приватна активност у радно време коју је тужилац понављао, те да нема ни противправности јер је процес рада био већ окончан, па како нема намере тужиоца, нити пропуста у раду, то нема ни његове кривице за повреду радне обавезе.

Према налажењу Апелационог суда у Београду првостепени суд је на правилно утврђено чињенично стање, правило применио одредбе материјалног права и за своју одлуку дао довољне и јасне разлоге које у свему прихвата и овај суд.

Супротно жалби туженог, првостепена пресуда садржи довољне и јасне разлоге, а о битним чињеницама не постоји противречност између онога што се у разлозима пресуде наводи и о садржини исправа, записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа, па се жалбом неосновано указује на битну повреду из члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку.

Неосновани су жалбени наводи туженог да је првостепени суд погрешно утврдио чињенично стање, јер је оно у супротности са исказом сведока 33. Наиме, тужилац у конкретном случају не спори да је, након што је окончан процес рада, у 15:15 часова критичног дана упалио свој компјутер ради праћења on-line наставе, да наведени курс није у организацији Јат Технике, да у хангару више није било радника, те да је тако било и у тренутку када су у канцеларију ушли представници туженог, а које околности су потврђене исказом сведока ЖЖ који је у том периоду био непосредно надређени тужиоцу и има непосредна сазнања о процесу рада и о битним околностима од значаја за одлучивање у овој правној ствари. Наведене околности нису оспорене

исказом сведока ЗЗ већ исказ овог сведока потврђује наводе тужиоца у погледу битних околности за одлучивање у овој правној ствари, одсуство радника у хангару и обављања било каквог процеса рада у време када је наводно извршена повреда радне обавезе.

И према налажењу Апелационог суда у Београду одлука туженог о престанку радног односа није донета у складу са одредбама Закона о раду и Колективног уговора код туженог.

Колективним уговором туженог од 22.12.2020. године чланом 43 став 1 тачка 22 прописано је да послодавац може раскинути уговор о раду запосленом који сопственом кривицом учини повреду радне обавезе и то: обављање приватног посла током рада.

Чланом 179 став 2 тачка 5 Закона о раду прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдан разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду.

Чланом 179а Закона о раду прописано је да послодавац може запосленом за повреду радне обавезе или непоштовање радне дисциплине у смислу члана 179 став 2 и 3 овог закона да, ако сматра да постоје олакшавајуће околности или да повреда радне обавезе, односно непоштовање радне дисциплине, није такве природе да запосленом треба да престане радни однос, уместо отказа уговора о раду, изрекне једну од следећих мера: 1) привремено удаљење са рада без накнаде зараде, у трајању од једног до 15 радних дана; 2) новчану казну у висини до 20% основне зараде запосленог за месец у коме је новчана казна изречена, у трајању до три месеца, која се извршава обуставом од зараде, на основу решења послодавца о изреченој мери; 3) опомену са најавом отказа у којој се наводи да ће послодавац запосленом отказати уговор о раду без поновног упозорења из члана 180 закона, ако у наредном року од шест месеци учини исту повреду радне обавезе или непоштовање радне дисциплине.

Како из утврђеног чињеничног стања као несумњиво произлази да је тужилац након окончања процеса рада укључио свој приватни компјутер ради праћења on-line наставе која се односила на нови тип авиона 737 Boeing-Max, сматрајући да је рад завршен, да је чланом чланом 43 став 1 тачка 22 Колективног уговора предвиђена могућност раскида уговора о раду запосленом који својом кривицом скриви повреду радне обавезе - обављање приватног посла током рада, те да је тужилац у конкретном случају наведену радњу праћења наставе предузео ради стицања лиценце - сертификата који би туженој омогућио сервисирање новог типа авиона и тиме значајно допринео пословном положају и успеху туженог, то је став Апелационог суда у Београду да је у конкретном случају тужени погрешно применио наведену одредбу Колективног уговора када је тужиоцу отказао уговор о раду.

Наиме, члан 43 став 1 тачка 22 Колективног уговора користи термин “током рада”, а који термин подразумева период у којем се обавља конкретан рад код туженог. Како је несумњиво утврђено да је тужилац свој рад окончао, као и сви запослени којима он руководи, то исти није могао извршити наведену повреду радне обавезе. Тужени

није колективним уговором предвидео забрану вршења приватних послова у “радно време”, а што је суштински битно различит појам од “у току рада”, нити је тужени извршењем наведене радње слушања on-line наставе утицао на рад туженог на било који начин. Ово посебно имајући у виду да је циљ слушања ове наставе стручно усавршавање тужиоца са циљем да се туженом омогући већи обим пословања. Стога нема елемената противправности, нити кривице тужиоца за повреду радне дисциплине која му се ставља на рад.

Такође, како тужени у одлуци о престанку радног односа и упозорењу о разлозима престанка радног односа прави презумпцију да се ради о радњи тужиоца која се понавља, а за коју тврдњу није пружио ниједан доказ, то нису били испуњени ни услови из члана 179 Закона о раду за изрицање мере отказа уговора о раду.

Имајући у виду термин који употребљен у члану 43 став 1 тачка 22 Колективног уговора, садржину члана 179 Закона о раду и околности случаја, према налажењу Апелационог суда у Београду тужени је једино могао да упозори тужиоца да током радног времена не понавља наведену радњу, те да ће се њено понављање без посебне дозволе у будуће сматрати повредом радне обавезе, а што он није учинио.

Правилно је усвојен и захтев тужиоца за враћање на рад код туженог, јер ово право припада запосленом у случају када суд донесе одлуку којом је утврђено да је запосленом незаконито престао радни однос, сходно члану 191 став 1 Закона о раду, па је првостепена пресуда потврђена и у ставу другом изреке.

Потврђена је и одлука о трошковима парничног поступка, јер је донета правилном применом одредбе члана 153 и 154 Закона о парничном поступку.

Како тужени није успео у поступку по жалби, то је одбијен његов захтев за накнаду трошкова другостепеног поступка.

На основу изнетог, применом одредби члана 390 и 165 став 1 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр. 72/11...18/20), одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа-судија
Ана Поповић с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**